

Sevgimle Sevgili Dostlarım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Temmuz 2022

Düşlerin sarmalında ihanet ediyorum gerçeklere ve önümde uzanan upuzun bir gece, şiirleri hüznü geçtektiğim dizeler az sonra baş verecek ve baş koyduğum şiir dünyasında bir bir de solacak yazmadığım sözcükler...

Yüreğin hicreti ve mevsimlerden yaz.

Aşkın yolculuğu sefasını sürdürdümse hiçliğin kıblesinde parlayan dolunay ve dolu dolu gözlerim ne de olsa Yıldız kimliğimle ufacık bir sekmede saklıyım ben bir o kadar uzay boşluğunda kara deliğin peşinde içimde saklı şiarı yaşamının ve hali hazırda şair vasfımı da tam anlamıyla kabullenememekteyim.

Mutlak bir yenilgi benimki ve de duygular...

Ah, nasıl da muğlak yüreğin satırları bense menzildeyim ve elimde mendil şiirin yaşlarını ve yaslarını siliyorum biliyorum da acının ve yokluğun ve de çaresizliğin bir yasa olduğunu ne de olsa yasin muadili bir tek damlaya tekabül etmekteyim kendimi bildim bileli...

Kendini bilmek de bir şey, değil mi?

Kendimden kendimde uzanan kırık köprüde saklı haysiyetim ve sevginin asası içimde dikili mevzu bahis bir geçiş madem ben de geçiştiriyorum günde saklı sıkıntıları.

Hüzne biat ya da...

Hüzne inan ve yas' a düşkünlüğüm yasadan aldığım izin ölçüsünde bir bir sektiğim heceler ve işte müdavimi olduğum umudun da bazen fıyasko ile sonlandığı.

Saçlarım kırık.

Saçmaladığım kadar da saçmalar saplanıyor ama bedenime değil yüreğimin ta izbelerine nüksediyor ve ılıman bir iklim olma özlemim ile teğet geçiyorum içimi soğutan o alaycı kahkahaları.

Bir mısra ekiyorum masaya ve masa üstümde saklı her şeyi ansızın yere savuruyorum ve masaya yatırdığım hayat ve dertlerim ve de payıma düşenler.

Miskince mi yaşıyorum yoksa?

Ya da ya da mistik bir hece miyim ben içimin hüzzamı dışımın efkârı ve iç bükey bir aynada kaybolmuşluğum...

Sırları var şehrin.

Sırları var şiirin.

Ve de aynanın sırları nasıl da sırtıyor bense düşüp de yola yere göğe sığamadığım bir ömrün de garantisi babında illa ki sonsuzluk diye tutturuyorum.

İç cebimde saklı sözcükler.

Cebimse delik.

Debdebeli bir cümle arayışındayım ve o cümle de düşüyor gözümde ve cebimden bir de gözümde düşen diğerleri...

Dilemması yüreğin dilaltı bir tebessüm iken de şiir ve nemalandığım sancılar şafak saydığım geceler artık ne olacaksa olsun, diyorum hali hazırda gecede saklı firari bir yolcuym hancıya duyduğumum büyük

aşk ve hayranlıkla sadece bekliyorum bir köşede: ne zaman firar edeceğim bu handan, diye sormasam da içimden geçiyor ve vadem dolmadan faiziyle almak istiyorum hibe ettiğim duyguların bazen bir nakarat bazen fitrat bazense seyyah bir yolculuk bildiğim kadarıyla içime kapanıyorum.

Gecenin laneti mi?

Ne ilgisi var ama. Ne de olsa geceler de gündüzler de hep üstüne düşeni yapıyor elbet sorun biz insanlarda misal mi...

Gecenin köründe naralar atarak sokağı işgal eden gençler ellerinde içki şişesi gençliklerini ve boşa düşmüşlüklerini kutluyorlar ki ben de genç olmadım bir zamanlar onlar gibi gerçi kendimi hala bir ergen gibi belliyorum ama...

Kurtuluşu ve arayışı gökte aradığım da yadsınamaz bir gerçek ve hülyalara daldığım ve de efkârımı çalışarak ve düşünerek ve beynime verdiğim komutlarla gerçek kıldığım tıpkı yazımın da başında dediğim gibi: ah, o gerçekler yok mu?

Bir ima da değil asla ya da imha etmek adına elbet içine sevgi ve inanç girdi mi yüreğimi ihya ediyorum ansızın yere düşen bir yaprak gibi de ayaklar altında ezilirken ben sadece umutla ve düşünce gücümle yükseliyorum yerden ve ait olduğum o dala erişip yeniden yerleşiyorum ağacıma ne de olsa köküm sağlam gerçi hüznümle de el sıkışmışken ve de anlık mutluluklarla avunduğum kadar hüznüme sahip çıkıp üstüne de kat çıkıyorum.

Kâh şiirlere asılı kaldığım...

Kâh bir hikâye kahramanı olup yarım kalan masalları gerçek kıldığım aslında gerçeklerin dahi göreceli olduğu dünya koşullarında en çok hatta sadece kendime resti çekip sadece kendime yükleniyorum ve sahibesi olduğum gizli özneye kıyama durup emir kipleri ile teselli buluyor yüreğim.

Sökülen dikişleri yüreğimin.

İçimde solan çiçekler.

Aparatı ömrün bazen ayrı düştüğüm dünya nimetleri bazen ayrık otu addedildiğim sayısız anlamsız insan toplulukları ve sevgi dolu kalbimle sıra kendimi sevmeye ancak gelmişken.

Sevgi ikliminde seken bir kurşun.

Gözümden sakındığım ne varsa nazara gelen.

Dilimde Besmele yüreğimde Allah korkusu Allah sevgisi ve tek gerçek iken yine ve sadece O'nun varlığı öyle ki bazen kendimi bile gerçek dışı algılayıp dokunduğum gördüğüm her zerrenin muadili olan umutla ve sevgiyle eşleşen sözcüklerim ve işte tek gerçeğim ile gerçek kılınan huzurum ve arayışım yeter ki katında kabul göreyim Rabbin ve varsın çok da önem arz etmeyim insanların nazarında ve işte bir damla daha yaş düşüyor şiirin gözünden ve kıyamasam da yazdıklarına tek hamlede yazdığım onlarca belki yüzlerce cümleyi uzay çöplüğüne gönderiyorum çünkü tek gerçek yetiyor bana ve ben o tek gerçekle devam ediyorum yola elbet yüreğime düşen İlahi Aşk ve İlahi ateş bense bir kıvılcım olmaya hazır ve de nazırım bilip de kendimi bildirdiğim nice insan nice cümleme sahip çıkansa önce Rabbin sonra da sizler...

Sevgimle, sevgili dostlarım...

Tek gerçeğim ve de sizler sayesinde hayatın ve dünyanın hala yaşanır bir yer olduğunu bilmek kadar insana güç veren ne olabilir ki elbet inanç ve sevgi ve de umudun ışığında yaşayıp da serpilen

sözcüklerim gibi ve de yüreğimi serinleten bir duadan güzeli ne olabilir ki...